

... alebo ako byť plnšie znakom a nástrojom zjednotenia s Bohom a jednoty ľudského rodu?

BOŽIE SLOVO:

(Sk 2, 41-47)

Čítanie zo Skutkov apoštolov: *Oni prijali jeho slovo a dali sa pokrstiť; a v ten deň sa pridalo asi tritisíc duší. 42 Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách. 43 Všetkých sa zmocňovala bázeň; prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení. 44 Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné. 45 Predávali pozemky a majetky a rozdeľovali ich všetkým, podľa toho, ako kto potreboval. 46 Deň čo deň svorne zotrúvali v chráme, po domoch lámali chlieb a s radosťou a úprimným srdcom požívali pokrm. 47 Chválili Boha a boli milí všetkému ľudu. A Pán každý deň rozmnožoval tých, čo mali byť spasení. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy 716, 747, 863)

Úvodný text z Písma ukazuje to, čo nám minule pripomenula Synoda: Skutočné autentické cirkevné spoločenstvo rastie, pretože koná misiu, je tu kvôli poslaniu, ktoré nám Boh, náš Otec zveril, ale ku ktorej nás ženie aj Božia láska a Boží Život – veď Boh stvoril človeka, aby sa s ním podielil o svoj vlastný život (KKK 1) a čím viac tento Boží Život prijímame a žijeme (a teda už sme v tejto chvíli spasení a žijeme Nebo), tým viac nás preniká aj táto jeho túžba, ktorá je samou jeho podstatou! A naopak, naša misia je úspešná, pretože ju koná spoločenstvo, na ktorom oslovení na vlastné oči vidia, že sú volaní k niečomu dobrému a krásnemu: k nebeskému životu v slobode a radosť lásky!

Instrumentum laboris k tomu dodáva: Toto „spoločenstvo nie je iba sociologickým stretávaním sa členov nejakej skupiny, ale je predovšetkým darom trojediného Boha a zároveň nikdy nedokončenou úlohou budovať spoločné „my“ Božieho ľudu“ (IL 46). Nie je to len nejaký klub, ľudské združenie, nejaká psychologická podporná skupina. Jeho čaro a mimoriadnosť pramení z toho, že jeho súčasťou je sám Boh. A On nás skrze sviatosti v Duchu vŕaha do svojho vlastného Trojičného života a spoločenstva, ktoré tak „spája [v sebe]... vertikálny rozmer, ktorý *Lumen gentium* nazýva „zjednotenie s Bohom“, a horizontálny rozmer, „jednotu ľudského rodu“,“ pokračuje *Instrumentum* a dodáva: „Spoločenstvo je cestou, na ktorej sme povolani rásť, „kým nedospějeme všetci k jednote viery a poznania Božieho Syna, k zrelosti muža, k miere plného Kristovho veku“ (Ef 4, 13)“ Toto jedinečné spoločenstvo Boha-Otca a nás, ľudí, ako učeníci-misionári žijeme, toto spoločenstvo ohlasujeme, s týmto spoločenstvom sa delíme a do tohto spoločenstva privádzame nových ľudí. A nakoniec, toto spoločenstvo je aj náš cieľ: oslávená ale stále tá istá Cirkev vo Večnosti!

Toto dáva zvláštny nádych všetkému, čo v ňom spoločne žijeme. Sama o sebe Synoda pripomína: „Synodálne zhromaždenie nemožno chápať ako zastupiteľské a zákonodarné zhromaždenie, analogicky k parlamentnej štruktúre s jej dynamikou vytvárania väčšiny. Skôr sme povolani chápať ho analogicky k liturgickému zhromaždeniu. Starobylá tradícia nám hovorí, že synoda sa slávi: začíná vzývaním Ducha Svätého, pokračuje vyznaním viery a dospieva k spoločným rozhodnutiam o zaistení alebo obnovení cirkevného spoločenstva. Na synodálnom zhromaždení sa Kristus sprítomňuje a koná, premieta dejiny a každodenné udalosti, dáva Ducha, ktorý vedie Cirkev k nájdaniu konsenzu, ako spoločne kráčať ku kráľovstvu a pomáhať ľuďstvu smerovať k jednote“ (IL 48). Takáto synoda je ale len jednou čiastkou synodality, ktorou Cirkev je a ktorú každodenne žije. Preto *Instrumentum* pokračuje: „V tejto perspektíve nie je synodálny život organizačnou stratégiou Cirkvi, ale skúsenosťou ako možno nájsť jednotu, ktorá zahŕňa rozmanitosť a neruší ju, pretože je založená na jednote s Bohom vo vyznávaní tej istej viery. Tento dynamizmus disponuje hybnou silou, ktorá sa neustále snaží rozširovať rozsah spoločenstva, no musí sa vyrovnávať aj s rozpormi, hranicami aj ranami dejín“ (IL 49). Skutočná synodalita je teda v prvom rade skúsenosť. Skúsenosť čoho?

Skúsenosť, že sme Bohom vykúpení zo zeme. Kristus „tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božimi deťmi: tým, čo uverili v jeho meno, čo sa nenarodili ani z krvi, ani z vôle tela, ani z vôle muža, ale z Boha“ (Jn 1, 12-13). Mám od Neho schopnosť a moc túto spásu žiť a spaseným byť, už teraz. Kým túto spásu žijem, On sám ma neодоženie ani neodsúdi. Kým túto spásu žijem, nik a nič ma o ňu nemôže obrať. Len ja sám by som ju mohol opustiť, zanechať a tak stratiť a sám seba odsúdiť. Ale prečo by som to robil, keď to nové, čo mi Boh daroval, je o toľko lepšie? A toto znamená, byť vykúpený zo zeme. Bez toho, aby som uveril v spásu a vykúpenie Bohom a aby som ich prijal a stal sa skutočne vykúpeným človekom, nie je kresťanstvo možné. Iba nejaký druh diabolského otroctva pod pláštikom kresťanstva, ale nie kresťanstvo.

Druhou stranou tejto mince je skúsenosť, že sme Bohom adoptovaní za Jeho deti a už teraz prenese-ní do Jeho Kráľovstva, čiže do stavu, keď sa na nás uskutočňuje, stále viac, Božia vôľa a Božie zámery. A najúžasnejším znakom a potvrdením toho je Dar Ducha Svätého, ktorý je Božím Duchom a Božím Životom, samým Bohom, ako o ňom ako píše Pavol v Písme, že nás naša „nádej nezahanbuje, lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali. Lebo ste nedostali ducha otroctva, aby ste sa museli zasa báť, ale dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: „Abba, Otče!“ Sám Duch spolu s naším duchom dosvedčuje, že sme Božie deti“ (Rim 5, 5; 8, 15-16). Práve táto adopcia je zmyslom vykúpenia. Sme zachránení a vykúpení zo sveta, aby nás Boh následne adoptoval a prijal do svojho sveta, do svojej Rodiny a Domácnosti, podľa slov Písma, ktoré hovorí, že „On nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna, v ktorom máme vykúpenie“ (Kol 1, 13-14).

Výsledkom je, že náš život nie je len tak nejaký žitý, ale v skutku slávený, stáva sa celý svätým a posvätným, stáva sa v samej podstate liturgiou, žitou a konanou modlitbou, pretože v každej jeho sekunde, v každom jeho skutku a slove, geste a čine žijeme, uskutočňujeme a súčasne oslavujeme túto našu bytostnú jednotu s Bohom, našim Otcom v Kristovi Ježišovi. To je aj zmysel a jadro vyslania v závere sv. omše: „Chodte a oslavujte Pána svojim životom!“ Slávte sám život!

UVAŽUJEME:

Instrumentum teraz pred nás kladie otázku a úlohu, ktorá od nás hneď na začiatku „vyžaduje, aby sme prijali to, že nedokážeme plne prežívať jednotu v rozmanitosti (porov. 1 Kor 12). Dejiny vytvárajú rozdelenia spôsobujúce rany, ktoré je potrebné zahojiť“ (IL 50). Nemúsime chodiť ďaleko, stačí sa pozrieť na seba, koľko súdnení a odsudzovania a rozdelenia vládne v našich farnostiach – pretože niekto je v nejakom hnutí a iný nie, niekto sa modlí tak a iný onak, niekto robí veci inak ako druhý, a ešte ďalej pretože niekto je katolík a iný nekatólik a ďalší nekresťan či neveriaci. Áno, toto všetko je zlá forma rozdelenia, ktorá pramení z hriechu a ktorá musí byť odstránená – nie inak, než vierou a obrátením a prijatím nášho vlastného vykúpenia ako samé prvé!

„Aké putá je potrebné v mene evanjelia v tomto kontexte posilniť, prekonávajúc priekopy a ploty, a aké prístrešky a úkryty treba budovať a v mene ochrany koho? Ktoré rozdelenia sú neproduktívne? Kedy postupné kroky umožňujú cestu k plnému spoločenstvu?“, pokračuje *Instrumentum*. Možno si spomenieme na Ježišove slová: „Myslíte si, že som prišiel darovať pokoj zemi? Nie, hovorím vám, ale rozdelenie“ (Lk 12, 51). Ako naznačuje *Instrumentum*, existuje produktívne rozdelenie – to Kristovo, rozdelenie medzi nami a svetom, ako nás volá Písmo: „Vyjdite spomedzi nich, oddelte sa, hovorí Pán, a nečistého sa nedotýkajte; a ja vás prijmem 18 a budem vašim Otcom a vy budete mojimi synmi a dcérami, hovorí všemohúci Pán“ (2 Kor 6, 17-18). Toto oddelenie od sveta nám umožňuje byť Rodinou Boha, odstrániť všetky bariéry medzi nami, pozostatok to hriechu, a stať sa skutočnou Rodinou Boha v jednote Lásky.

Ak by sme to neurobili a ostali jednotní so svetom, ostali by sme súčasne aj úplne ľudsky rozdelení medzi sebou, pretože ovocím sveta, hriechu, Diabla je práve súdnenia, súperenie, neláska, rozdelenie.

ÚLOHA:

Čítate sa byť takto vykúpení zo zeme a žijúci už v Kráľovstve Boha, v Rodine Otca – skutočne?

Je spoločenstvo, v ktorom žijete – farnosť, farská bunka – preniknuté touto skúsenosťou vykúpenia a adopcie, z ktorej sa raduje, ktorú žije a slávi, v liturgii, v spoločenstve, životom? Čo tomu ešte prekáža a ako to odstrániť?

Skúste hľadať a čo najkonkrétnejšie popísať oné „priekopy a ploty“, ktoré ešte stále spôsobujú rozdelenie a nejednotu medzi vami? Ako ich odstrániť?

Čo myslí Synoda pod „prístreškami a úkrytmi“, bezpečnými miestami, útočiskom pre zranených – pre koho konkrétne? Ako ich vytvoríme?